

det, at den almindelige Lægeforening for København og Omegn, hvorefter alle disse Læger ogsaa ere Medlemmer, har vedtaget enstemmig en Adresse og har valgt et Udvalg, og dette Udvalg bestod af meget fremragende Læger, Mænd som Professor Salomonsen, Professor Tscherning og Overlæge Rasch — hvilken sidste netop er Specialist paa dette Omraade og Leder af den største Hospitalsafdeling, vi have paa dette Omraade, nemlig Kommunehospitalets 4de Afdeling — og flere andre Læger, som allesammen ere meget anerkendte og meget ansete. Dette Udvalg fik Foretræde hos Folketingsudvalget og ligeledes hos Landstingsudvalget, og alle de Læger, der mødte hos os, vare ganske enige om og betonedede udtrykkeligt, at de ikke kom som private Mænd, heller ikke som enkelte Læger, men som Deputation fra deres Stand. Saa kan det ærede Medlem dog ikke komme og sige, at Lægerne ikke ere enige om den Ting. Det kan være, at det ærede Medlem kan finde en enkelt Læge, som ikke staaar paa det Standpunkt. Men man har dog ingen anden Vej at gaa; naar en Forening af Læger, som omfatter saa at sige alle københavnske Læger, har valgt en Deputation, og denne Deputation saa er enig om dette Spørgsmaal, saa maa det være godt. Hvis det ærede Medlem kunde have fremkommet her med Udtalelser fra Dermatologisk Forening om, at den var uenig med de andre Læger, vilde det have nogen Vægt, men dette at komme med noget negativt, at komme og fortælle, at denne Forening har ikke udtalt sig om denne Ting, er noget, som efter min Mening er ganske hen i Vejret. Det er ikke Udtryk for noget, at en Forening ikke har udtalt sig om Spørgsmaalet. Hvis Dermatologisk Forening havde ment, at det, de øvrige Læger havde udtalt, var forkert, vilde den ganske sikkert have protesteret derimod.

Den ærede Ordfører fremsatte saa en meget mærkelig Udtalelse. Han mente, at det var saare nødvendigt, at der stod i Lovforslaget, at Lægen skulde behandle Patienterne, skulde give dem Tilhold om at komme igen o. s. v., og det motiverede han med, at han havde talt med en Specialist indenfor Faget og denne havde nævnt nogle Tal paa Patienter, der gik fra ham efter den første Kur, og at det kun, saa vidt jeg kunde forstaa, var $\frac{1}{5}$ af alle hans Patienter, der fuldendte Kuren. Det var et rart Bevis. Det ærede Medlem har jo i sin Tid lært Filosofi og Logik og maa vide, at et saadant Argu-

ment beviser intet. Der kan være hundrede andre Grunde, som gøre, at de Patienter, som have været under Behandling af den Læge, forlade ham. Det kan være, han er en ubehagelig Mand, at han behandler sine Patienter raat og brutalt. Det kan være, de ikke synes, han er en dygtig Mand eller behandler dem tilstrækkelig godt. Dette, at de forlade en Læge efter den første Kur, beviser intet om, at de overhovedet ikke fuldføre Kuren. De foretrække maaske at lægge sig ind paa et Hospital, maaske Lægen har sagt, at hvis de lægge sig ind paa et Hospital, faa de Behandlingen gratis. Den Art Ting synes jeg ikke, det ærede Medlem skulde fremkomme med, de bevise intet som helst.

Den højtærede Justitsminister sagde, at han til en vis Grad vilde bøje sig for Sagkundskaben. Jeg synes nu, han her skulde have bøjet sig for den helt ud, og jeg synes overhovedet, det er mærkeligt, at Flertallet af det høje Tings Medlemmer ikke vil bøje sig for, hvad Lægerne ønske i dette Tilfælde. Her var forleden Dag i dette Ting en lille Debat om Hedelodder, hvorved det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) slog til Lyd for en Bevilling til Hedelodder. Saa læste vi Dagen efter i en Mængde af Regeringspartiets Blade om det urimelige i dette, at saadan en Københavnerrepræsentant vilde tale med om Hedelodder, hvorledes han var bleven lyst hjem, lyst til Dørs af Hedeboernes Repræsentanter, og hvorledes de havde Forstand paa den Slags Ting, og hvorledes det var ganske taabeligt og urimeligt af ham at tale med om saadanne Spørgsmaal. Jeg synes egentlig, at de Herrer fra den anden Side ere komne til at staa ganske i samme Forhold her. Jeg synes, det er fuldt saa let for Mennesker med almindelig Forstand, almindelig Dannelse og almindelige Kundskaber at tale med om en lille Bevilling til Hedelodder som for Flertallet af de Herrer at tale med om saadanne indviklede og vanskeligt forstaaelige Spørgsmaal, som man skal have ikke alene Fagkundskab som Læge for at bedømme, men ogsaa den Kundskab, som kun Læger, der virkelig have praktiseret, have, Læger, som ere inde i, hvorledes Patienter opfatte en hel Mængde forskellige Ting. Det kan Flertallet af dette Tings Medlemmer realiter ikke have nogen Mening om, ikke f. Eks. om, hvilke Punkter der kunde skræmme en Patient fra Lægen, hvorledes